

Heiligenverering uit de tijd?

De vakantie met hitte en droogte ligt al weer achter ons. We maken ons weer op voor het Lambertusfeest, de 'verjaardag' van onze kerk en geloofsgemeenschap. Vele kerken en (voormalige) parochies, zeker langs de Maas vanaf het Belgische Luik, dragen de naam van H. Lambertus, bisschop van Maastricht en uiteindelijk begraven in Luik.

Het Lambertusfeest is meer traditie dan heiligenverering. De meesten van ons vinden dat ook uit de tijd. Begrijpelijk want dat heeft iets primitiefs en is gebaseerd op vaak ongelooftwaardige legendes. Van de andere kant is het jammer dat de voorbeeldfunctie van heiligen -ook van moderne heiligen- nauwelijks meer wordt geaccepteerd en gewaardeerd. Naar aanleiding van het overlijden van Kofi Anan las ik een stuk van David van Reybrouck in De Correspondent: Ode aan Kofi Anan. De voormalig secretaris-generaal van de VN was een wijze man met een groot moreel gezag, die tot aan zijn dood leed aan de genocide in Rwanda omdat hij in die kwestie had gefaald. Mensen van zijn kaliber zouden meer als lichtend voorbeeld mogen gelden, als moderne heiligen. Of vergis ik mij en zijn mensen als Bill Gates (Microsoft) en Mark Zuckerberg (Facebook) de moderne heiligen vanwege hun onvoorstelbaar grote vermogen en hun invloed op het dagelijkse leven van de mensheid? Misschien is het antwoord dat de individualisering ver is doorgeschoten en dat we steeds vaker alleen nog onze eigen autoriteit en norm accepteren. We zoeken de oplossing in of bij onszelf vanuit het geloof dat wijzelf de sleutel in handen hebben voor een succesvol leven en het bijbehorende geluk. Is dat in wezen niet hovaardig? Want ik denk dat wij onszelf vooral leren kennen door anderen, dat wij onze betekenis ontleen aan de betekenis, die wij hebben voor anderen en dat wij onze wijsheid vooral ontleen aan de wijsheid en onwijsheid van anderen: denk maar aan ouders, vrienden maar ook aan de wijsheid via geschreven of vertelde verhalen. De sprookjes uit onze kindertijd hadden allemaal een boodschap. Gelukkig blijven de meeste mensen hun leven lang -al of niet gedwongen door de omstandigheden- leren. In de behoefte aan gemeenschapszin, ergens bijhoren en geaccepteerd worden, herkennen we een tegenstroom tegen het individualisme. Als het goed is biedt een gemeenschap veiligheid en geborgenheid. Je moet immers op elkaar kunnen rekenen. Je luistert naar elkaar en je leert van elkaar, je viert met elkaar, je herdenkt met elkaar. Maar je staat elkaar niet in de weg, en gunt elkaar ruimte en vrijheid. Te knellende "ongeschreven wetten" leiden vroeg of laat tot verscheurdheid.

Het Lambertusfeest is jaarlijks een moment waarop we even stilstaan en vieren dat we een levende gemeenschap vormen. Het thema van de viering in de kerk "Wie ben ik?" sluit daar mooi op aan.

En we proberen geen 'gesloten' gemeenschap te zijn maar een herberg voor iedereen. Iedereen is welkom en we sluiten niet de ogen voor de wereld om ons heen. Dat we in en na de viering de bevrijding, 17 september 1944 en de daarbij in Linden omgekomen Amerikaanse militairen gedenken is daarom een mooie traditie.

Zoals gebruikelijk is er een gezellig vervolg in De Burcht met koffie. Wat erbij geserveerd wordt laat zich raden: Lambertus wordt immers ook wel de appelschudder genoemd.

JvdB